

си студент, трябва да се явиш на лекция и ти.

Ведбал: С твоята помощ, а семейството ти ме уверяваш. За сега така, а после ще видим! Дено доидат и за нас по добри дни.

Червения: Както съм те записал, тъй и ще те нареждам. Не ми е жал! Но ти много не хойкай. Не ме е яд че съм лежал вокопите и съм се бил, страдал. Не мога да

да гледам буржоазните синчета как се нареждат и в университета и всекъде. Как се разхождат, развратничат и пият, а ние даже един меланж не можем да изпием пред страха за утрешния ден. Ето за тях се бихме и ирехме и в края на крайщата пак ние сме лошите! Па на всичко отгоре и предатели ни правят.

Николай: По тихо чехората те слушат!

Ведбал: Високо, високо говори! Ние не можем да бъдем буржоазни отрепки! Аз хв

хвърлих пагоните, защото не можах да им търпя глупавата логика и дисциплина

а сега търпи и ще си спасиш душата, както казваше някога Ботев! Но ние на тоя

Бог ние се кланяме! Ние ще се борим до смърт! Ще се борим!

Николай: Гледай, гледай мойто хубаво момиче мина. Ето в тази Лорелей бих се

влиubil до безумие, бих умрял сто пъти за нея.

Ведбал: Не са потребни сто пъти. Я виж какъв дърт хайван я води. Ето моята

тема. /отпива с лъичка донесения му вече чай/ а по улицата минават вече все

по редки минавачи!

Червения: А все пак живота е хубаво нещо, красота. И там далече бурлети обла

ци, над музейната джамия е кацнала луната, светлини на лампи, минаващи двойки

тичащи към театра, а туна жадно си дием чай, далече не е като в окопите пред

Битоля-нема небе нема двойки, нито маси, а само куршуми от картечници и гра

натите псвирят смъртната си песен и ти си мислиш дели някоя не ще те поче

ше по куфалницата...

Веселин: Много силно живееш ти с твоя проклет фронт, дявол да го вземе...

Ведбал: А никога не ще го забравим.

Червения: И тъй да искаме, не ще да мога... и тъй седиш си ти в окопа като на

бодили, а пак мисълта ти все към София бяга и вярваш че живота в нея е прекра

сен, а то дявол да го вземе ние прекрасното никога не ще го имаме

Николай: Ринаре ти всякога изпадаш в песимизъм! Не, ще го имаме и още как!

Ведбал: Ще го имаме но кога, дали на двадесет години когато то ни е най по

требно или на петдесет, когато дори не ще да ти е нужно.

Червения: Чай, брате, чай... тъй казва Шигелберг в разбойниците на Шилера; а

Карл Моор: Възмущавам се от тоя век като чета в Плутарха.

Ведбал: Казваш разбойници... има ли по големи разбойници от буржоата! /с ирония/

Не че казвам бе, питам, бе братя!

Николай: Колко хубаво би било, ако можем да пийнем по чаша вино и да хапнем по

един розбив! Хей... хей!

Ведбал: Чак слюнките ти потекоха, а както е големшка устата ти наведнъж би го

гълтнал!

Червения: Ех да дойде веднъж нашия Константин - меценат белким и тая работа би

се уредила в Зарден дивер! А, как ще кажете?

Ведбал: Великолепна идея! Впрочем чудно е защо Константин - меценат не идва, а

момчието Ханс не дойде да ни развесели.

Червения: А Ханс ще дойде той е сега с аристокрацията. Кой знае къде руча бла

жни манджи и пие вино пенливо.

Ведбал: Жад /тихо напева/ Жадувам дружески обятия и не принудиени слова. Червения

че ни погледато си гръгнем, а Николай с своя контрабас ще му аккомпанира.

Николай: Васело ще бъде ако и ти поеш с прекрасния си сопран!

Ведбал и Веселин: Да...